

LBRIS

Sylvain Audet-Găinar

Balamuc la București

Titlul original: *Du Rififi à Bucarest*

We know
books

Édition française: Éditions Ex Æquo, © Sylvain Audet-Găinar, 2020

Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2021 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
AUDET-GĂINAR, SYLVAIN

Balamuc la București / Sylvain Audet-Găinar; trad. din lb. franceză de
Delia Tuică - București : Crime Scene Press, 2021
ISBN 978-606-8959-69-6

I. Tuică, Delia (trad.)

821.133.1

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: ALEXANDRU ARION

Corectură: MANUELA RUXANDRA ARION

Tehnoredactor: GELU ISPAS

Bun de tipar: SEPTEMBRIE 2021

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Sylvain Audet-Găinar

Balamuc la București

traducere din limba franceză
de Delia Tuică

CRIME SCENE PRESS
2021

Sylvain Audet-Găinar s-a născut în 1980 în regiunea Haut-Beaujolais și a studiat literele la Lyon, Strasbourg și București. Fascinat de România, a locuit aici, unde a și predat limba franceză, timp de mai mulți ani. A tradus mai multe romane polițiste românești înainte de-a se lansa el însuși într-o carieră de scriitor.

1

– *Ce faceți aici ? Cine v-a dat drumul în bloc ?*

Vocea e seacă. Tonul inchizitorial.

– Sunt nepotul domnului Dumitrache.

Încă de la sosirea mea în București, azi-dimineață, am avut deja parte de un număr incredibil de conversații neplăcute. Presimt că asta care urmează, cu vipera bătrână din fața mea, va doborî, foarte curând, toate recordurile.

– Am venit pentru a rezolva problema succesiunii.

– Măcar de-ai fi venit la înmormântare!

Ca să fac asta ar fi trebuit, totuși, să fiu la curent cu decesul lui!

Chiar și așa, nu am niciun chef să mă justific în fața teribilei vecine.

Vocea mamei mele îmi răsună și acum în urechi:

„Cel mai bine e să spui cât mai puține lucruri, atunci când vorbești cu un român. Cu ei nu știi niciodată cu cine ai de-a face!” O precauție la care ea nu a renunțat niciodată, nici măcar după căderea regimului comunist.

– Din păcate nu am putut. Dar dumneavoastră cine sunteți?

– Și vrei să rămâi aici pentru mult timp?

Când vă spuneam că eschiva e sportul național în România!

– O săptămână sau două. Timpul necesar pentru a rezolva toate actele la notar.

Adversarul mă scrutează din cap până-n picioare, în timp ce eu deschid cu politețe ușa liftului. Sau mai degrabă a cutiei preistorice care ține loc de ascensor. Cu un mers încet și nesigur, bătrâna zgripturoaică intră în cabină, ținând în brațe o sacoșă de nailon cu câteva provizii.

– Ești fiul surorii lui, nu-i așa?

Închid cele două uși ale mașinăriei care ar trebui să ne ducă la etajele superioare.

– Exact!

– Nu s-ar putea spune că am văzut-o prea des pe mama dumitale pe aici!

– La ce etaj?

– La fel ca dumneata, la șapte.

Apăs pe buton. Șubreda mașinărie se pune în mișcare și ne zguduie într-un mod îngrijorător. Păstrez liniștea, strângând în mâini mânerul micuței mele valize.

Tresăririle cablului care ne mențin în viață nu mă liniștesc absolut deloc.

– Ai un accent foarte puternic când vorbești limba română! se miră fosila indatabilă.

– Am crescut în Franța.

Expresia feței ei mă lămurește doar pe jumătate cu privire la ceea ce gândește. Dispreț? Fascinație? Invidie?

– La Paris?

– Da.

Eu, care nu pun aproape niciodată piciorul în Paname¹!

¹ Nume dat în argou orașului Paris și suburbiilor sale. (n. trad.)

Dar această minciunică nerușinată mă scutește de explicațiile inevitabile despre situarea geografică a Strasbourg-ului și istoria zbuciumată a Alsaciei.

Lentul nostru periplu vertical îmi dă ocazia s-o privesc cu mai multă atenție pe colega de călătorie. Corpul ei încovoiat susține cu o ciudată mândrie o față încă tânără. În ochi îi strălucește o vitalitate uimitoare pentru vârsta avansată pe care i-o bănuiesc. Paltonul uzat, părul alb și rar, mâinile zbârcite, sunt tot atâtea detalii ce contrastează cu energia juvenilă pe care o emană această octogenară.

În ciuda tuturor așteptărilor, ascensorul ajunge întreg la destinație.

– O seară bună, doamnă!

– Și dumitale, tinere!

Ies primul din cabină.

– Apartamentul e pe stânga, în capătul culoarului, îmi precizează severa bătrânică, observându-mi ezitarea.

– Mulțumesc!

Trăgând în urma mea mica geantă de voiaj cu rotile, mă grăbesc spre ușă și năvălesc cât pot de repede în apartament, înainte de-a răsufla ușurat.

Aceste câteva ore în București mi-au fost deajuns pentru a constata din nou, cu regret, că orașul a rămas la fel cum îl știam: tumultuos, dezordonat, inclasabil, epuizant și, în plus, populat de aproximativ două milioane de locuitori, toți după chipul și asemănarea lui.

2

Acum treizeci de ani, acest imens apartament era probabil considerat *nec plus ultra*² în piața imobiliară bucureșteană. Peste o sută de metri pătrați, chiar în centrul orașului! Un adevărat lux pentru un celibatar fără copii, într-o perioadă în care familii întregi erau înghesuite în locuințe minuscule. Dar unchiul Mircea nu era un oarecare și dispunea de relații solide în cadrul Partidului.

Într-o țară în care creșterea demografică devenise o obsesie pentru Conducătorul ei adorat, calitățile de ginecolog ale unchiului meu se dovediseră foarte rapid profitabile. În timp ce Ceaușescu visa numai familii numeroase cu românași bucălați, capabili să îngroașe rândurile „oamenilor noi”, gata să îl aclame și să îi cânte gloria, unchiul Mircea a devenit foarte rapid un campion al procreării asistate medical și al luptei împotriva avorturilor ilegale. Însă toate acestea nu l-au împiedicat pe acest milițian al natalității să profite de ambiguitățile sistemului, jucând în mod regulat rolul binefăcătorului cu femeile și fetele nomenclaturistilor, care au știut întotdeauna să-l recompenseze în mod generos pentru serviciile prestate cu discreție.

2 (lat.) cel mai înalt nivel. (n. trad.)

După evenimentele din 1989, chiar dacă activitățile lui au devenit mai puțin lucrative, unchiul Mircea nu a fost niciodată anchetat, precum marea majoritate a miilor de colaboratori ai acestui regim, pe care o pretinsă revoluție nu i-a înlăturat niciodată. Anii '90 și 2000 au însemnat pentru el doar o agendă mai puțin încărcată și, în același timp, o scădere considerabilă a veniturilor. Iar dovada este amenajarea neschimbată a casei sale cât un velodrom. Pătrunzând azi în ea, am avut senzația unui salt în istorie: mobile masive instalate lângă fiecare perete disponibil, covoare persane la fel de demodate precum mobilierul așezat pe ele, ferestre ascunse de jaluzele dublate de draperii groase, lustre desuete care împrăștie o lumină oarbă, tablouri în tonuri de gri cu rame pompoase. Tot ceea ce odinioară a fost probabil ultimul răcnet, dar care pare acum de un gust mediocru și de o calitate îndoielnică.

În timp ce mă apropiu de nelipsita vitrină din sufragerie, care expune mândre bibelouri de porțelan, o cădere de curent mă duce cu gândul, într-un mod brutal, la privațiunile pe care le-a cunoscut această țară în perioada Conducătorului Suprem. Întunericul cel mai desăvârșit, impus de un program național de economie de energie. Dar noi suntem totuși în 2016, și în loc să blestem abuzurile unei puteri totalitare, prefer să deplâng vechimea instalației electrice și să încerc să găsesc tabloul cu siguranțe, pentru a remedia această problemă.

Avansând pe băjbăite aud niște zgomote în camera alăturată.

– E cineva acolo?

Liniștea asurzitoare care îmi răspunde nu are nimic reconfortant.

– Dacă e cineva acolo, spuneți-mi! strig eu cu o voce neli-niștită.

Am impresia că bătăile inimii mi se aud până la o sută de metri de jur-împrejur.

Calmează-te, Arthur! Nu trebuie să intri în panică doar pentru că te afli într-un întuneric total, în mijlocul unui apartament sufocant.

Din precauție, pun mâna pe o vază care la nevoie ar putea fi folosită pe post de armă.

Și mă aventurez, încet, pe interminabilul culoar ce duce spre ușa de la intrare.

Ochii mei, de-acum obișnuiți cu întunericul, reușesc să distingă drumul ce trebuie urmat.

În câțiva pași ar trebui să reușesc să ajung la panoul electric și să readuc lumina în acest loc plin de primejdii.

Cu toate acestea, un obstacol neașteptat mă oprește din lenta mea înaintare. Ieșind din bucătărie, o tigaie mi se izbește cu zgomot de față și mă doboară pe loc.

3

Degetele care îmi palpează nasul sunt de-o blândețe încântătoare.

La fel ca vocea care le acompaniază în coregrafia lor medicală.

– E rupt! Dar o să facem, totuși, o radiografie, înainte de-a repara fractura.

Degeaba sunt conștient de faptul că România este o țară a contrastelor, rămân perplex în fața serenității și grației acestei femei care mă consultă.

Mai ales după șocul declanșat de primul meu comitet de primire!

Cu nasul ca o trufă, buza despicală și cămașa pătată de sânge, mă simt într-o stare deplorabilă în fața acestei superbe doctorițe cu părul ei atât de bine coafat, tenul strălucitor și bluza imaculată.

– Aș putea să știu cum vi s-a întâmplat una ca asta?

În ciuda figurii mele prea puțin atrăgătoare, încerc să recapăt puțin aplomb și un dram de șarm.

– Nu sunt sigur. Cred că mi s-a aplicat o lovitură de tigaie în plină figură.

– O ceartă în familie, cu siguranță. Probabil că soția dumneavoastră și-a ieșit din fire!

– Soția mea? Dar eu... nu... nu sunt căsătorit!

– În orice caz, cel sau cea care v-a făcut asta nu a ratat ținta! trage ea concluzia surâzând radios.

Apoi se instalează în spatele biroului și își începe redactarea raportului, înainte de a-și fixa strălucitorii ochi de culoarea alunei, în privirea mea tulbure.

– Stați liniștit! În trei săptămâni nu se va mai cunoaște nimic.

Și se întoarce spre ecran.

– Aveți vreun act de identitate, ca să vă pot completa fișa de tratament?

Îmi scot cartea de identitate, singurul document aflat în posesia mea care conține indispensabilul CNP.

– Arthur Weber?! Nu e un nume prea românesc.

Inspir profund înainte de-a răspunde acestei nelămuriri, pe care am întâlnit-o de atâtea ori.

– Mama era româncă, dar tata e francez.

– Alsacian?

Deschid ochii larg.

Este pentru prima oară când o persoană din România ajunge atât de repede la această concluzie.

– Exact. E profesor de istorie medievală la Universitatea din Strasbourg.

– Cunosc foarte bine acest oraș. Mi-am petrecut acolo un an, în timpul rezidențiatului. Am niște amintiri foarte frumoase. Și dumneavoastră sunteți profesor?

– Nu, sunt translator la Consiliul Europei.

– Și ați venit la București să vă vizitați familia?

– Mama a părăsit Bucureștiul la sfârșitul anilor '70 și nu îmi mai rămăsese decât un unchi care a decedat recent.

– Îmi pare rău, condoleanțe!

– Nu eram prea apropiați, să știți. Mama nu avea o relație prea bună cu el. El reprezenta tot ceea ce ea a vrut să lase în urmă.

– Înțeleg!

Nu știu ce mi-a venit să-i povestesc problemele mele de familie acestei necunoscute! Care, din fericire, întrerupe rapid elanul meu de confidențe palpitate.

– Ce-ar fi să mergem să facem radiografia?

O urmez pe culoarele clinicii până la subsol, unde ea mă încredințează unuia dintre colegii ei.

– Salut, Vlad! Aș avea nevoie de o poză a acestei frumoase mutrițe.

Degeaba îmi spun că e un compliment ironic, că tot roșesc până în vârful urechilor.

Odată rămas singur cu robustul radiolog, trebuie să admit rapid ceea ce era evident: tipul ăsta nu apreciază deloc faptul că i se fac ochi dulci frumoasei lui colege.

Privire de mascul feroce, gesturi agresive, ton disprețuitor. Solidul meu rival îmi manevrează capul cu o brutalitate care mă face să mă tem de o subită decapitare.

Văzându-mă cu clișeul radiografiei în mână, o șterg fără să mai pierd vremea. Luptele de cocoși nu au fost niciodată punctul meu forte. Cu o mare ușurare, regăsesc zâmbetul luminos al amabilei experte în piramide nazale.

– Este exact așa cum credeam. Dar stați liniștit, nu e nevoie de nicio intervenție chirurgicală. Un tratament ortopedic va fi suficient.

Iată aici arta oricărui medic: să anunțe că am evitat situația cea mai gravă, pentru a ne face să acceptăm, fără să crâcnim, orice calvar. De altfel, evenimentele nu întârzie să-mi dea dreptate. După ce mă invită să mă întind pe masa de examinare, își plasează degetele de-a lungul nasului meu și efectuează o manevră bruscă, fără să mă prevină. Urlu de